

Source Sheet for E-Shiur: Zohar on the Holidays of Tishrei

By Dr. Shaiya Rothberg, Teacher in Bible and Jewish Thought

This edition of the Conservative Yeshiva's E-Shiur is made possible by a generous grant from Temple Zion Israelite Center, Miami, Florida.

Zohar Pinchas (2 214a)

I translated the text and added some notes. The original Aramaic, along with a Hebrew translation, can be found below.

As they [Rabbi Elazar and Rabbi Chiya] walked along, the sun became hot, and they sat in the shade of a great stone in the desert.

Said Rabbi Elazar: Surely this shade is of soulful happiness.

Rabbi Chiya said to Rabbi Elazar: These days from Rosh Hashanah until the last day of Sukkot, I need to better understand them.

Rabbi Elazar said: But we have already understood these things, and the companions delved into them.

Rabbi Chiya said: Certainly, but I heard something about them from the Great and Holy Luminary [who is Rabbi Shimon Bar Yochai].

He [R. Elazar] said: Tell us!

Rabbi Chiya said: I didn't really understand it.

Rabbi Elazar said: While the companions have already discussed this matter, and it is beautiful, the order of these days is a secret of wisdom amongst the reapers in the field.

Come and see: The order of unifying all into one, how does it go? Rabbi Elazar began: We have learned, "Hashem has made bare His holy arm" (Isaiah 52:10). This is one arm on which are dependent salvation, vengeance, and redemption¹. Why? To raise up the Assembly of Israel² from the dust and to welcome Her with Him so as to unite as one³. When that arm is raised up to Her, much fear engulfs the

¹ This is the left arm, as it were, of the Holy One Blessed be He. The Zohar sometimes personifies the different aspects of God. The "male" aspect of God is the Holy Blessed One and the "female" aspect is the Shechinah.

² The "Assembly of Israel" is a name for the Shechinah. She is also called here the "Matronita" or Queen.

³ When She and He are in loving union, face to face, they form a holy constellation of powers in the universe, like a constellation of stars painting a grand picture of lovers in the night sky. In the form of this constellation, the Shechinah and the Holy One mend the rift torn open by exile between the divine core of all existence (the upper sefirot) and our world of sensual existence (the seventh sefirah – the Shechinah). This rift symbolizes the darkness - the victimization and suffering, the oppression and exploitation – characterizing the terrible state of exile that humanity is in. Under that great shadow of evil and ugliness, the two lovers were torn apart. She was cast down from Her rightful role as the beautiful, just and loving queen of our lower world, into the dust of exile among the nations, far away from Her lover and the Holy Land. In exile She is beaten and raped, broken and downtrodden, together with the crushed and exploited peoples of the world.

Since the loving embrace of She and He serves as the conduit of that divine flow from the divine core to the sensual world, that flow is cut off when the lovers are separated. Without that flow of divinity, all the evil of exile takes over the world. But the union of the Shechinah and the Holy One mends the rift of exile and darkness torn at the very belly and center of reality, allowing life and goodness and beauty to come flowing from the core into our sensual-material world. The text from the Zohar that you are reading tells how the High Holidays act to mend the rift and bring the lovers together.

world, until He rests that arm under Her head to unite with Her, as it is said: "His left hand is under my head..." (Song of Songs 2:6). And then judgment rests and He atones for sins⁴. Later the right arm comes to embrace Her. Then rejoicing engulfs the world, and all faces shine. Subsequently, She enters into bodily union [with Him], and then everything is called 'one without schism'. Then everything is perfection and everything is joy and they certainly unite, which is not the case at other times.

The days from Rosh Hashanah until the last day of Sukkot follow the pattern described above. On Rosh Hashanah, the left arm is awakened to receive the Matronita⁵. The whole world is then in fear of Judgment, and the whole world has to be in complete repentance before the Holy One, blessed be He⁶. Later, on the ninth of the month, the Matronita comes [toward the King] and the children of the palace must rejoice and immerse themselves in the river to purify themselves for the union of the Matronita [with the King] on the other day [of Yom Kippur], when the left arm of the King will be placed under Her head, as it is written, "His left hand is under my head"⁷. Then, on the tenth day [which is Yom Kippur], Israel fasts for their sins and are forgiven; for the Heavenly Mother⁸ shines her face to the Matronita in this time of union [with the King through His left arm], and the children of the palace are forgiven, since the left arm receives Her on this day, for the head of the Matronita rests on the left arm.

On the first day of Sukkot, the right arm awakens to embrace Her⁹. Then everyone rejoices and all faces shine; and there is the joy of pouring pure water on the altar. And people rejoice in all manners of happiness; for the right arm is in effect and everywhere that the right arm rests there is joy in all, and then there is great happiness and playfulness.

Later, on the Eighth Day of Assembly [Shemini Atseret] there is the joy of the Torah [Simchat Torah], for then is the bodily union [of the King and the Matronita], that is the union of All, for All to be One, and this is the perfection of All¹⁰. And this day is uniquely Israel's, their portion alone, not shared by anyone. Happy are Israel in this world and in the World to Come; about them it is written, "Because you are a holy people for Hashem your Lord" (Deut. 14:2)

⁴ The stages of the Tishrei Holidays are here choreographed as the movements of the Holy One and the Matronita as She rises from the dust to become One with Him. Each stage is further explained, and lined up with the days of the Holidays, in the next paragraph.

⁵ This is a name for the Divine Queen or Shechinah.

⁶ The fear of the Day of Judgment, which is Rosh Hashanah, is here understood as the left arm – the arm of judgment and retribution – stretched out over the world to smite the wicked and raise the Shechinah from the dust.

⁷ On Yom Kippur the King and Queen first touch each other. In order to make this possible, all of Israel must go to the mikveh (as is the tradition on the eve of Yom Kippur) to purify themselves. That's because Israel and the Shechinah are closely related. Testimony to the Israel-Shechinah connection is one of Her names, the Assembly of Israel, which appears above.

⁸ The Heavenly Mother is yet another name or face of God. She is the source of both the Holy One and the Matronita. On Yom Kippur, when the Holy One and the Shechinah begin to embrace, the love and power of the Mother flows down over them both. This is power which receives the repentant and forgives sins. She (the Heavenly Mother) is also symbolized by the purifying river mentioned above.

⁹ Sukkot represents the continuation of the embrace between the Holy One and the Matronita that began on Yom Kippur. On Yom Kippur, the Holy One's left arm was placed under Her head. On the first of Sukkot, He embraces Her with His right arm, the arm of loving kindness, as well.

¹⁰ Finally, on Shmini Atseret, the Eighth Day, the Holy One and the Matronita make love. This is the ultimate divine union, bringing life and happiness to the universe as a whole. So the "order of the unification of All", which began on Rosh Hashanah, comes to completeness.

עד דהוו אַזלי, שמשא הוה תקיפא, ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא. אמר רבי אלעזר, ודאי צלא חדוותא דנפשא הוא.

כשהיו חולכים, השמש היתה חזקה, וישבו תחת הצל של סלע במדבר. אמר רבי אלעזר, ודאי צל של שמחת הנפש הוא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר אלין יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בעינא למיקם עליהו. אמר רבי אלעזר הא אתמר וחבריא אתערו בהו. אמר רבי חייא, ודאי הכי הוא, אבל אנא שמוענא לבועינא קדישא עלאה מלה בהו. אמר לה אמא החווא מלה. אמר לה עד לא קאימנא בה. אמר רבי אלעזר, אף על גב דחבריא אוקמו מלה ושפיר הוא, אבל סדורא דהני יומי רזא דחכמתא הוא בין מהצדי חקלא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר אלו ימים מראש השנה עד יום אחרון של חג צריך לעמוד עליהם. אמר רבי אלעזר הרי נאמר והחברים התעוררו בהם. אמר רבי חייא, ודאי כד הוא, אבל אני שמעתי מהמאור הקדוש העליון דבר בהם. אמר לו אמור אותו דבר. אמר לו עדיין לא עמדתי בו. אמר רבי אלעזר, אף על פי שהחברים העמידו דבר וטוב הוא, אבל סדור אלו ימים סוד החכמה הוא בין קוצרי השנה.

תנא חזי, הא אתמר סדורא דיתודא פלא בחד

בוא ראה, הרי נאמר סדור היחוד הכל באחד איך הוא,

והרי נאמר. פתח ואמר חשף יי את זרוע קדשו, זו זרוע אחת שבה תלויה ישועה (שבה תלויה נקמה) שבה תלויה גאולה, ולמה להקים את כנסת ישראל מעפר, ולקבל אותה אצלו להתדוג באחד, וכאשר זה יתעורר לקבל כמה יראה שורה בעולם, עד שניח אותה זרוע תחת ראשה להתחבר, כמו שאתה אומר שמאלו תחת לראשי וגומר. ואז מניח הדיו ומכפר חטאים.

היך חזי, והא אתמר. פתח ואמר (סעיף ט"ו) חשף יי את זרוע קדשו, דא דרועא חדא דבי תליא ישועה (דבה תליא נוקמא) דבה תליא פורקנא, ולמה לה למיקם לה לכנסת ישראל מעפרא, ולקבלא לה לגבה לאזדוגא בחדא, וכד האי אתער לקבלא כמה דחילו שריא בעלמא, עד דינח ההוא דרועא תחות רישא לאתחברא, כמה דאת אמר (ס"ב ב) שמאלו תחת לראשי וגומר. וכדין ניחא דינא ומכפר חזבין.

אחר כך בא הימיו לחבק, אז שמחה שורה בעולם וכל פנים מאירים. אחר כך מזדוגת בגוף, ואז הכל נקרא אחד בלי פירוד, אז הוא שלימות הכל ושמחת הכל, ואוחזים ודאי, מה שלא נמצא כך בשאר זמנים.

כעין זה סדור אלו ימים מראש השנה עד יום אחרון של חג. בראש השנה מתעוררת זרוע השמאל לקבל את המלכה, ואז כל העולם ביראה בדיו, וצריך אותו זמן בתשובה שלימה להמצא העולם לפני הקדוש ברוך הוא. אחר כך באה המלכה, וצריכים בני התיכל בתשעה לחדש לעשות שמחה, ולטבול בנהר לטהר עצמם בזווג המלכה. ביום למחרת הוא הזווג שלה, לשים השמאל תחת (ניח ראשה) [ראש המקלד] כמו שאתה אומר שמאלו תחת לראשי.

לבתר אתי ימינא לחבקה, כדון חדותא שריא בעלמא וכל אנפין נחירין. לבתר אזדוגת בגופא, וכדון בלא אקרי אחר בלא פרוקא, כדון הוא שלימו הכל וחדותא הכלא, ואחידו ודאי, מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני.

כגונא דהאי סדורא דהני יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג. בראש השנה אתער דרועא השמאל לקבלה לה למטרוניתא, וכדון כל עלמא ברחילו בדינא, ובעי ההוא זמנא בתיובתא שלים לאשתכחא עלמא קמו קדשא בריה הוא. לבתר אתיאת מטרוניתא, ובעין בני התיכל בתשעה לירחא למעבד חדותא, ולמטבול בנהרא לדכאה גרמיהו בזווגא המטרוניתא. ביומא אחרא הוא זווגא הילה, לשוואה שמאלא תחות (כ"ט רישאה) [רישא המלפא] כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי.

וּבְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוֹבֵיהוּ וּמִכְפָּרָא
לְהוּ, דְּהָא אִמָּא עֲלָא אֲנְהִירַת אֲנַפְהָא
לְמִטְרוּנִיתָא בְּזוּגָהָא, וּמִתְכַפְּרִין כָּל בְּנֵי
חֵיכְלָא, כִּינּוּן דְּשִׁמְאֵלָא מִקְבֵּלָה לָהּ בְּהָא
יִזְמָא, דְּרִישָׁא דְּמִטְרוּנִיתָא שְׂרִיָּא עַל
שְׁמָאֵלָא.

כִּיִּזְמָא קְדָמָהּ דְּחַג יִתְעַר וּמִינָא לְקַבֵּלָהּ בְּגִין
לְחַבְקָא, וּבְדִין כָּל חֲדָנָא וְכָל אֲנַפִּין נְחִירִין.
וְחֲדָנָתָא דְּכַמִּים צְלִילָן לְנַסְכָּא עַל מִדְּבָחָא,
וּבְעִין בְּנֵי נִשָּׂא לְמַחְדֵי בְּכָל זִינִין דְּחֲדָנָה,
דְּהָא יִמִּינָא גָרִים, בְּכָל אֲתֵר דְּשִׂאֲרֵי יִמִּינָא,
חֲדָנָתָא אֲצִטְרִיד בְּכָלָא, כְּדִין חֲדָנָתָא הִיא
לֹא שְׂתַעֲשֵׂא.

לְבַתֵּר כִּיִּזְמָא תְּמִינָאָה חֲדָנָתָא דְּאוּרִיתָא
הוּא, דְּהָא כְּדִין זְווגָא דְּגוּפָא, הוּא זְווגָא
דְּכָלָא לְמַהוּי כְּלָא חַד, וְדָא הוּא שְׁלִימוּ דְּכָלָא.
וְדָא יִזְמָא דִּישְׂרָאֵל הוּא וְדָא, וְעַדְכָּא הִידְהוּ
כְּלַחֲדִיָּהוּ דְּלִית בַּהּ חוּלְקָא לְאַחְרָא. וְכֵאִין
אֲנִין יִשְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֲתֵי,
עֲלִיָּהוּ בְּתִיב (דְּנָכִים י"ז) כִּי עִם קְדוּשָׁא אֲתֵה לִין
אַלְחִיד וְגוֹמְרִ:

וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל עֲוֹנוֹתֵם
וּמִכְפָּר לְהֵם, שְׁהִרֵי אִמָּא
עֲלִינָה מְאִירָה פְּנִיָּה לְמַלְכָּה
בְּזוּגָהָא, וּמִתְכַפְּרִים כָּל בְּנֵי
חֵיכְלָא, כִּינּוּן שְׁהִשְׁמָאל מִקְבֵּל
אוֹתָהּ בְּזָה הַיּוֹם, שְׂרִישָׁא הַמְּלָכָה
שׁוֹרָה עַל הַשְּׁמָאל.

כִּיִּזְמָא רִישׁוֹן שֶׁל חַג יִתְעוֹרֵר
הַיָּמִין לְקַבֵּלָהּ כְּדִי לְחַבְקָהּ, וְאִזּוּ
כָּל שְׂמִחָה וְכָל פְּנִים מְאִירִים.
וְשְׂמִחַת מִים צְלוּלִים לְנֶסֶד עַל
הַמְּזַבְחַת, וְצִרִיכִים בְּנֵי אָדָם
לְשִׂמּוֹחַ בְּכָל מִינֵי שְׂמִחָה,
שְׁהִרֵי הַיָּמִין גּוֹרֵם, בְּכָל מְקוֹם
שְׁשׁוֹרָה יָמִין, שְׂמִחָה צְרִיד
בְּכָל, אִזּוּ שְׂמִחָה הִיא
לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ.

אַחַר כֵּן בְּיוֹם הַשְּׂמִינֵי שְׂמִחַת
הַתּוֹרָה הִיא, שְׁהִרֵי אִזּוּ זְווג
הַגּוּף, הוּא הַזְּווג שֶׁל הַכָּל לְהִיּוֹת
הַכָּל אֶחָד, וְזֶה הוּא שְׁלִימוֹת
הַכָּל. וְזֶה יוֹם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא
וְדָא, וְהַגּוֹרֵל שֶׁלָּהֶם בְּלִבָּדָם
שְׂאִין בּוֹ חֵלֶק לְאַחַר. וְכֵאִים הֵם
יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא, עֲלִיָּהֶם כָּתוּב כִּי עִם קְדוּשָׁא
אֲתֵה לִין אֶלְחִיד וְגוֹמְרִ: